

Hornobojanovský **zpravodaj** Duben 2025

A.V. 2025

Úvodní slovo starosty

Vážení spoluobčané,
po nepříliš vydařené zimě se nám konečně začíná vracet jaro, společně s blízcími se velikonočními svátky.

Přestože minulá zima nebyla nikterak bohatá na sněhovou nadílku, tak se určitě sluší poděkovat občanům, kteří pravidelně zajišťují úklid sněhu z chodníků a místních komunikací před svými domy.

S loňským rokem jsme se rozloučili takříkajíc tradičně. O akcích, jako zpívání u stromčku, posezení v průběhu vánočních svátků, či ohňostroje, se rozepíšu v jiném článku, kde přiložím

i nějaké fotografie. O pravidelných akcích, které pořádají spolky, se rozepíší členové spolků v jejich člancích.

V úvodu zpravodaje, bych za všechny rád poděkoval zastupitelům, členům spolků a všem ostatním, kteří pravidelně pomáhají s organizací chodu obce a pořádaných akcí.

Doufám, že nás již zimní počasí natrvalo opustilo, a už nastane jarní počasí. Před nadcházejícími svátky jara bych Vám chtěl popřát klidné prožití velikonočních svátků a bohatou pomlázku.

Ladislav Kachyňa

Dění v obci

Článek „Dění v obci“ jsem minule ukončil postavením a nazdobením vánočního stromu před KD. 24. 12. jsme se u stromku v hojném počtu sešli při tradičním zpívání. Opět nám za doprovodu Jirky Šlancara a Jindry Huška zapěli místní statečná dítka, která podpořil ženský sbor a několik členů mužského sboru. Jako každý rok jsme pro všechny připravili punč a čaj na občerstvení.

Na Štěpána proběhlo „Posezení s písničkou“. V letošním roce nás bavila CM Klaret z Mikulova a přítomní měli možnost ochutnat vzorky vánočního cukroví místních „cukrářek“ a mladá vína od našich vinařů. Také se podával výtečný guláš z daňka. Potěšila mě účast, protože v minulých letech

byla docela tristní. Žádné organizátory, natož vystupující, netěší pohled na poloprázdný sál. Již od počátku řešíme termíny této akce. Před Vánoce je to špatně, před silvestrem je to špatně, mezi svátky je šipkový turnaj.... Takže opravdu nám moc prostoru k balancování nezbyvá. Letošek mě přesvědčil, že

toho 26. není zase tak špatný termín. A navíc nezapomeňme „Na Štěpána není pána“.

Poslední den v roce 2024 jsme opět dole v areálu u fotbalového hřiště odpálili ohňostroj. Tento jsme koupili již v roce 2023, ale z důvodu tragických událostí koncem předloňského roku jsme jej nekonali a měli uschovaný ve skladě. Konečně přišel letos na řadu. Do budoucna je otázkou, jestli ohňostroje pořádat nebo ne. Celkově se od podobných aktivit začíná upouštět. Můj názor je, že pokud by to byl opravdu jediný důstojný ohňostroj, tak proč ne, ale ne, aby to v celé obci práskalo od odpoledne do rána.

Ladislav Kachyňa

Naše děti se rozhodly přivítat nový rok po svém. Prošly si neštovicovou módní přehlídkou, která měla úspěch. Nyní už jsou všechny děti zdravé. Další události na sebe nenechaly dlouho čekat. Naše milá paní ředitelka se vydala na krásnou životní cestu – odešla na mateřskou dovolenou, aby se plně věnovala svému děťátku. Celý tým i děti jí přejí mnoho radosti a nezapomenutelných společných chvil. Zároveň už se těšíme, až ji zase brzy přivítáme zpět mezi námi. Mateřská škola pokračuje v běžném provozu v sehraném týmu, který se nyní stará o vedení v zastoupení paní ředitelky. Všechny plánované aktivity a každodenní péče o děti pokračují bez přerušení a jsme rádi, že můžeme dětem i nadále poskytovat bezpečné a podnětné prostředí pro jejich rozvoj. V únoru nás navštívila paní Jelínková, která dětem hravou a veselou formou pokusů ukázala život v přírodě. Pár dní na to jsme přivítali pana Vojkůvku, který svým pohádkovým muzikálem děti roztančil a rozesmál.

Začátkem března jsme s našimi předškoláky měli příležitost navštívit základní školu Komenského v Hustopečích, kde jsme společně zažili velmi příjemné dopoledne. Děti si prohlédly školní prostředí, setkaly se s budoucími učiteli a zažily kousek z atmosféry, kte-

rá je čeká po prázdninách. Bylo úžasné sledovat jejich nadšení a radost z nových objevů i zážitků. Všichni dostali velkou pochvalu a my věříme, že v září vkročí do první třídy stejně sebevědomě!

17. března se naše školka proměnila v kouzelnou scénu, když nás navštívil kouzelník Katonas, který nejen okouzlid děti svými triky, ale také je pobavil jako břichomluvec. Jeho kamarádka Sisi, která byla součástí představení, přinesla spoustu smíchu a radosti. Tento den se stal velkým zážitkem pro všechny.

20. března jsme přivítali příchod jara! Ozdobili jsme třídu jarními dekoracemi, tvořili květinové výtvary a učili se

o probouzející se přírodě. Nechyběly ani venkovní aktivity, kde jsme pozorovali první jarní květiny a radovali se z teplých slunečních paprsků.

Na závěr se už těšíme na nadcházející velikonoční tvoření, při kterém budeme s dětmi vyrábět veselé dekorace, zdobit vajíčka a užívat si radostné atmosféry blížících se svátků. Děkujeme za vaši podporu a těšíme se na další společné zážitky!

Tým MŠ

Velký dík 1

V půli ledna jsme vyprovodili na poslední cestu pana Matěje Machače. Člověka přátelského, pracovitého, který většinu svého soukromého života zasvětil místním hasičům. Z řadového člena se postupně vypracoval na funkci velitele jednotky sboru dobrovolných hasičů, kterou zastával neuvěřitelných 44 let. V této vzpomínce nebudu zmiňovat jeho hasičské zásluhy v rámci okresu Břeclav, či celého Jihomoravského kraje. Chtěl bych vyzvednout hlavně

jeho práci s dětmi. V 70. a 80. letech vedl družstva dorostenek i družstva žáků a dorostenců, která se umísťovali na předních pozicích v hasičském sportu. Troufám si tvrdit, že v současné době stavíme převážně na výsledcích jeho práce a drtivá většina členů SDH a zejména JSDH prošla jeho rukama. Spousta okolních vesnic, které jsou i podstatně větší než naše obec, nemá ani zdaleka takovou základnu, jakou máme my.

Jeho celoživotní práce byla oceněna titulem Zasloužilý hasič, který mu byl

udělen 13. 5. 2005 v centru Hasičského hnutí na zámku v Přibyslavi. Jedná se o nejvyšší ocenění, jakého může řadový hasič dosáhnout. Ale myslím, že daleko větší ocenění bude, když se dnes, už dospělí lidé, které v mládí formoval i po letech zastaví u jeho hrobu a věnují mu krátkou vzpomínku.

Bud' vzdána čest a hold jeho památce.

Samozřejmě vzpomeňme i na všechny ostatní občany, kteří zanechali v obci nesmazatelnou stopu, ale bohužel nás již opustili.

Velký dík 2

Předchozí článek jsem věnoval člověku, který nás již opustil a teď bych rád navázal poděkováním lidem, kteří jsou stále mezi námi.

25. 1. 2025 proběhlo v Divadle v Boleradicích vyhlášení Fotbalista roku 2024 OFS Břeclav. Nejedná se o žádnou monstrózní akci, jakou vidáme pravidelně v televizi, ale myslím, že pro všechny zúčastněné a oceněné je neméně důležitá. Možná i daleko důležitější. Protože profesionálové jsou za svou práci placeni, ale nadšenci, kteří pracují na regionální úrovni, to většinou dělají bez nároku na jakýkoliv honorář a ve svém volném čase. V letošním roce jsme měli dva občany, kteří se umístili v žebříčku Fotbalista roku 2024 OFS Břeclav. Prvním z nich byl Jožka Hoštický, který obdržel ocenění trenér roku, za vedení přípravky a žáků v místním Sokolu. Ne, že by si ostatní trenéři nezasloužili náš obdiv, samozřejmě zaslouží. Ale doufám, že i oni uznají, že Jožka je takovým základním stavebním kamenem našeho mládežnického fotbalu, od

kteřího se momentálně vše další odvíjí. Druhým oceněným byl Dominik Chorvát, který byl vyhlášen jako jeden z hráčů „Jedenáctky roku 2024“. Dominik momentálně hraje za FC Hustopeče, se kterými si vzájemně pomáháme. Jedna z otázek na Dominika byla i ta, jestli jej trénoval Jožka a jaké vzpomínky má na trenéry, kteří ho vychovávali. Odpověď byla stručná, ano trénoval a trenéři na nás byli přísní. Někdy až moc. Samozřejmě, že to nebylo řečeno vůbec ve zlém. Pokud chce člověk něčeho dosáhnout, tak to vyžaduje přísnost a disciplínu. Myslím, že Dominik je toho důkazem.

Závěrem článku bych rád popřál obě-

ma oceněným hodně zdraví, ať mají chuť a sílu i nadále pracovat pro blaho obce. A reprezentují nás co nejlépe. Také bych popřál zdraví všem, kteří sportují, i všem, kteří se v podobě spolkové činnosti aktivně podílí na chodu obce. Ať již kolektivní sporty, případně jakákoliv činnost v kolektivu, učí jednotlivce spolupracovat, komunikovat a respektovat názory ostatních. Na oplátku jedinec získá jistotu, že se má na koho obrátit, jak v momentech štěstí, tak zejména s problémy, které život přináší. Myslím, že toto se ze současné společnosti vytrácí.

Ladislav Kachyňa

ŽENSKÝ PĚVECKÝ SBOR Z HORNÍCH BOJANOVIC

Zpíváme si pro radost a vždy se těšíme na naše pravidelné úterní schůzky. Prioritou jsou lidové písně. Rády si tento žánr obohatíme i písničkami z populární hudby.

Naše první veřejné vystoupení se uskutečnilo společně s mužským sborem Vavřinec

v prosinci roku 2019 v Horních Bojanovicích a následně pak ještě v Němčičkách.

Bylo nás pět (Hana Lukáčová, Emílie Michnová, Šárka Prokešová, Ivana Seifertová a Věra Žáková. Z této akce nemáme žádné fotografie. („Nemáte někdo fotky z tohoto vystoupení?“)

Od roku 2020 se tomuto koníčku věnujeme za doprovodu Jindry Huška. Přišly nové zpěvačky Jitka Nováková a Jana Hušková. V roce 2022 Zdeňka Heitlová a v loňském roce Jiřina Hrdličková.

V tomto roce se těšíme na setkání 12. července na každoroční akci „Eště byly 4 týdne do hodů“, kterou pořádá Mužský sbor Vavřinec, nebo též v září na

Hornobojanovské vinobraní.
V prosinci nás čeká Adventní koncert.

Prejeme všem hezké jarní dny a těšíme se na všechna setkání při písničce.

Za sbor Věra Žáková

Spolek Barvínek

Tak jako každý rok naše první akce je pořádání Dětského karnevalu, a letos tomu nebylo jinak. Poprvé jsme oslovili i maminky ze školky, aby nám 28. března přišli pomoci s přípravou sálu, protože 7 členů spolku na konci loňského roku ukončili dlouholetou spolupráci. Přišla 1 maminka, která nám nabídla spolupráci i na další akce.

Karneval se konal 29. března od 15 h v Kulturním domě. Programem provázelo už druhým rokem Divadlo Kejkle

z Brna. Doufáme, že jsme všem co se zúčastnili, zpřijemnilo sobotní odpoledne, které bylo deštivé. Děti si zatancovali, zasoutěžili, dostali balónky i sladké

odměny.

Za spolek Barvínek Klára Dulínková

Když předloni zemřela paní Marie Kubová, poslední, která chodila v naší dědině v kroji, bylo škoda všechny ty součásti kroje vyhodit. Ještě jsme měli něco po našich maminkách, a tak když máme některá kulatiny nebo půlkulatiny, nastrojíme se do kroje a jdeme popřát k narozeninám. Má to velký úspěch.

Prvního května chodíme na výšlap, kde si opečeme špekáčky a později navečer se vracíme domů. Společně besedujeme, učili jsme se dělat trubičky a jiné aktivity. Je nás pět vdov a tak si krátíme chvíle.

**ČZS
Horní Bojanovice**

7. 2. 2025 proběhla ve vinotéce kulturního domu výroční schůze spolku. Na této schůzi byli přítomní členové seznámeni s hospodařením organizace

a s plánovanou činností na rok 2025. Hlavním tématem byl samozřejmě košť vína, který je nejbližší akcí, co pořádáme.

Po širokém okolí byly rozvezeny sedmičky na vzorky, kterých se letos sešlo celkem 360.

V neděli 2. března byla vína obodována podle stobodové stupnice v komisích. Z nejlépe

hodnocených vín od jednotlivých komisí vyhodnotila subkomise nejlepší vína. Šampionem výstavy bylo vyhlášeno Rulandské modré z vinařství

Víno Prokeš, šampionem bílých vín Ryzlink rýnský z vinařství Víno Prokeš, šampionem červených vín Frankovka z Vinařství Fridrich a nejlepší kolekci dodalo opět vinařství Víno Prokeš.

15.3.2025 proběhl samotný košť vína. Akci navštívilo 150 platících návštěvníků. O hladký průběh celé akce se starali nejenom členové spolku, ale také zástupci místní chasy. Chutná jídla připravil pan Marek Čáp ze Sokolnic, k poslechu zahrála Cimbálová muzika Notečka z Charvátské Nové Vsi. Muzika hrála do 22:00, takže poslední hosté odcházeli, až dlouho po půlnoci.

Rád bych poděkoval členům spolku, kteří přípravou této akce stráví mnoho hodin. Děkuji také členům místní chasy, kteří nám s koštěm pravidelně pomáhají, členům komisí, kteří obětují nedělní odpoledne, proto, abychom byli schopni akci vůbec zorganizovat. Dále bych rád poděkoval všem vinařům za dodané vzorky, zejména těm, co výrobu vína mají jako koníčka.

Závěrem tohoto článku bych rád oficiálně přivítal novou členku spolku. Stala se jí slečna Nela Homolová, která se hned zapojila do příprav koštu. Chťel bych jí popřát, aby ji práce bavila a našla si čas i na zájezdy, které bývají odměnou za dobře vykonanou práci. Doufám, že půjde příkladem nejenom svým vrstevníkům, kteří by se také rádi zapojili do spolkové činnosti.

Krásné Velikonoce a bohatou pomlázku.

*Za členy ČZS Horní Bojanovice
Ladislav Kachyňa*

Přípravka

Zimní přípravu jsme zahájili 5. 1. 2025 halovým turnajem v Hustopečích, kde jsme obsadili 4. místo ze 6 družstev. Výhrou 1:0 s Višňovou (okr. Znojmo), remízou 1:1 s Hustopečemi a prohry s Popicemi, V. Pavlovicemi a Lanžhotem. Navštěvovala se nafukovací hala v Hustopečích, která byla objednaná každou neděli na dvě hodiny.

Aby to nebylo jen o fotbale, tak jsme přes paní Veroniku Pavelákovou a pod jejím vedením navštívili krytý bazén, kde jsme zkoušeli skákání, potápění, pády do vody i správné dýchání a techniku kraulu, poté jsme navštívili saunu na prohřátí těla 😊. Další novinkou byl přes pana Miloše Polčáka objednaný Fitness Freedom, kde byl trénink zaměřen na koordinační pohyb, sílu, rychlost a vytrvalost. Vše formou hry pod vedením profesionální lektorky. Začátkem března, st. příprava odehrála halový turnaj v Újezdu u Brna, kde nám byli soupeři z okresu Znojma, Brna a Uh. Hradiště. Ze 6 družstev obsazujeme 4. místo. Výsledky: 1:3 s Jezeřany-Malšovice, 0:11 FK Znojmo, 0:5 Svratka Brno, výhra 3:1 nad Dobšicemi a 1:0 nad Zlámancem.

Mrzí nás, že v únoru byl zrušen turnaj v Kyjově z důvodu chřipkové epidemie. Na tomto turnaji měla startovat družstva ze Slovenska. Stihli jsme ještě sehrát přípravné zápasy v hale s výsledky 15:1 nad Aligátors Klobouky, remizovat 13:13 s V. Pavlovicemi a jedno utkání odehráli na trávě v Šitbořicích, kde jsme vyhráli 12:1. Sezónu zahájíme v neděli 6.4. v 10 hod. domácím zápasem proti Pohořelícím. Rozpis viz tabulka.

Jste všichni srdečně zváni.

ROZPIS PŘÍPRAVKY JARO 2025

Datum	Čas	Zápas	
6. 4. 2025	10:00	H. Bojanovice/Starovice - Pohořelice	neděle
12. 4. 2025	10:00	D. Dunajovice - H. Bojanovice/Starovice	sobota
20. 4. 2025	13:15	H. Bojanovice/Starovice - V. Němčice	neděle
27. 4. 2025	14:00	Šitbořice - H. Bojanovice/Starovice	neděle
1. 5. 2025	10:00	Aligátors - H. Bojanovice/Starovice	čtvrtek
3. 5. 2025	15:00	H. Bojanovice/Starovice - Bořetice	sobota
10. 5. 2025	15:00	H. Bojanovice/Starovice - V. Pavlovice	sobota
18. 5. 2025	10:00	Vlasatice - H. Bojanovice/Starovice	neděle
25. 5. 2025	10:00	H. Bojanovice/Starovice - Vranovice	neděle
1. 6. 2025	10:00	Drnholec - H. Bojanovice/Starovice	neděle
8. 6. 2025	10:00	H. Bojanovice/Starovice - Popice	neděle

HASIČI

Od nového roku sice uplynulo málo času, ale přesto přicházíme se zprávou o činnosti místních hasičů.

Rok byl již tradičně zahájen Hasičským plesem 18 ledna, na kterém zahrála k tanci i poslechu DH Zlatanka. Na tomto místě je potřeba poděkovat všem sponzorům, kteří přispěli do bohaté tomboly a samozřejmě také všem účastníkům plesu.

Bohužel zkraje roku zemřel dlouholetý velitel místního SDH, dlouholetý funkcionář Okresního sdružení hasičů a zasloužilý hasič br. Matěj Machač v nedožitých 81 letech. Na poslední rozloučení se sešlo kromě místních členů i mnoho zástupců okolních sborů a zasloužilých hasičů z celého okresu.

24. ledna se konala valná hromada sboru na místní hasičské zbrojnici. Na ní se zhodnotil uplynulý rok a naplánovala se práce na rok letošní. Hlavním letošním projektem bude zateplení budovy hasičské zbrojnice, a tedy dokončení její postupné rekonstrukce, která započala rekonstrukcí vnitřních prostor.

Zatím poslední činnost našeho SDH bylo vyslání delegátu sboru na shromáždění představitelů sborů okresu Břeclav. Schůze se konala 23. 3. v Per-

né. Na této schůzi byla oceněna mimo jiné dlouholetá činnost br. Josefa Kadlece, který obdržel z rukou starosty OSH Břeclav Záslužnou medaili OSH Břeclav. Zároveň obdržel plaketu k životnímu jubileu 85 let, kterou obdržel i br. Jindřich Krejčířík který v letošním roce oslavil 75 let.

JSDH

Než zhodnotím činnost od začátku roku dovoluji mi zhodnotit uplynulý rok.

Jednotka v loňském roce zasahovala u 26 událostí. Co se týče typu událostí

jednalo se o:

- 8 - požárů
- 11 - technických událostí
- 2 - transport pacienta
- 2 - taktické cvičení

A také jsme na žádost starosty obce likvidovali nebezpečný hmyz a to 2x v H. Bojanovicích a 1x v sousedních Němčičkách

A teď již k letošnímu roku. Jednotka od začátku kalendářního roku zasahovala zatím celkem u 3 událostí a to:

27. 2. Požár elektrokoloběžky Horní Bojanovice

21. 3. Požár RD Němčičky

25. 3. Požár NB Hustopeče (planý poplach)

Kromě toho jsme se zúčastnili 20. 2. společně se stanicí Hustopeče výcviku na zamrzlé hladině. Výcvik se uskutečnil na rybníku v Kurdějově a zúčastnili se ho 4 členové jednotky. V rámci výcviku členů s manipulací s motorovou pilou jsme po dva víkendy odstraňovali již špatné stromy v parku nad kulturním domem.

To je ve zkratce vše, co se událo za uplynulé období u místních hasičů.

ANTONÍN VOJTEK, OLYMP

dokončení

Loučení bylo zároveň jakýmsi varováním a já se v duchu pokorně uklonil a začal sestupovat příkrou stezičkou, soutěskou do neuvěřitelné hlubiny. Před mnou cenil svůj chřtán mnohasetmetrový jícen skalní obludy a já musel tímto „jícnem“ sestoupit z dosahu bohů, mimo celý skalnatý masiv. Ta hloubka na první pohled vypadala velice příkrá a nebezpečná. Příkrá jako schody z Petřínské věže, jenže desetinásobně hlubší. Tento úsek však byl jen malým úsekem mé cesty z hory. Nemohl jsem pohlížet příliš do hlubiny, a tak jsem se soustředil na vyhledávání stupů a plošin. Sestupoval jsem obezřetně, klouzal po kalhotách, po kolenách i po břichu. Šlo to báječně! Tu a tam na mě úzkostně působily nápisy – pomníčky na pa-

mátku těch, kteří se z těch míst zřítili. Dokázal jsem si představit, že scházet tudy za deště, za mlhy, na zledovatělém terénu by nebylo možné!

Celou cestu dolů byla úžina mezi Mytikasem a Medvědí horou značená černými, ale i barevnými nápisy a jmény těch, které Olymp v milosti nepropustil. Zůstali vždy v jeho náručí.

V mé mysli defiloval zástup mužů a žen, mladých a starších... a byl pro mne neustálou pobídkou k ostražitosti. Stále jsem si v duchu opakoval: Jdeš sám jen se svým bohem, a kdyby ses zřítíl, kdo by tě – a kdy – našel? Musíš se vrátit!

Moje kolena jako by se uzdravila, ačkoliv je známo, že sestup je namáhavější než cesta vzhůru. Za pár minut jsem se sesul o pěkných pár stovek metrů, kyslíku přibývalo a já s úžasem pozoroval, že tu nejobtížnější část sestupu mám za sebou. Začal jsem klopýtat přes ka-

meny horské sutě a pak jsem procházel menšími kamínky, jakýmsi morénovým polem.

Konečně jsem narazil na pěšinku, která se táhla podél horského hřebene. Byla vyšlapaná, přívětivá, bezpečná. Táhla se podél, po vrstevnici hory, a stále pozvolna klesala. Často sotva znatelně, tu zas příkřeji. Tu poutníka skoro zastavila, jinde přinutila ke klusu.

A tak jsem se občas zastavoval, hleděl vzhůru k vrcholu na to „shromáždění bohů“ a zase dolů, kde jsem tušil horskou chatu a ještě mnohem dále a hlouběji mořské pobřeží.

Všude kolem mne bylo nesčetné množství kamenů a kamínků, a tak jsem vybíral ty, které z hory odnesu do nížiny a pak odvezu daleko do střední Evropy. Několik kamínků uvízlo v kapse, jiné v mém batůžku. Hora mi jistě odpustí...

I zde, několik set metrů pod vrcholem, bylo absolutní ticho, neboť zde nebylo nic živoucího, zde ve světě kamenů a kamenných sutí. Tyto kameny se za poledního slunce rozpálí, aby v noci chladly a smršťovaly se mrazem.

A co teprve v zimě?

Čím více jsem sestupoval, tím více jsem se ponořoval do pomyslného společenství lidských bytostí, začal jsem pomýšlet na ty, kteří mě vyprovázeli, na své dcery, které se svým otcem budou pyšnit. Čím více jsem sestupoval, doléhala na mne veškerá špína tohoto světa, veškerá bída a utrpení lidí. Cítil jsem, že tam dole se usazuje veškerý kal světa, zatímco tam nahoře je pouze čistota a povznášející pocit dobroty.

Pochopil jsem, proč lidé vystupují do výšek, na hřebeny hor, proč se do vysokých hor vrací. Znáš ty, kteří Olymp navštívili opakovaně mnohokrát...

Kéž bych i já se sem vrátil s bytostí mně velmi blízkou! S člověkem, kterému bych předal něco ze zkušeností cesty na Olymp, se kterým bych sdílel tu cestu za kouzlem čistoty.

První zvuk se ozval u trsu malých fialových vřesovitých kvítků. Byl to čmelák, který se zatoulal do výšky 2 500 metrů. Zeleně přibývalo, objevily se pokroucené kmínky borovic a najednou jsem zahlédl střechu lidského stavení. Vracel jsem se k lidem...

Najednou se pokora vytrácela a já s příchodem do ochozu hotýlku cítil potřebu se s někým podělit o své zážitky a dojmy, ale nebylo s kým. Pocit blaha se hřnul do mé hlavy a v mladších letech bych dojisty měl důvod k oslavě. Jenže zde, já, Čech s příliš malým množstvím marek, jsem si poručil horký čaj a pustil se do svých zásob.

Notně jsem se najedl a začal hledat někoho, kdo by mě vyslechl, komu bych mohl případně poradit. Ale všichni jako by měli úplně jiné starosti, pohybovali se bezstarostně po hotýlku a po terase a pranic je nezajímal Olymp a jeho nádherný vrchol, který se ztrácel ve večerním šeru. Společenství lidí, kteří vystoupili až sem do výše 2 100 metrů, mluvilo mnoha jazyky a já se cítil jako v Babylóně. Němčina nejvíce zvučela tím lidským hemžením, ale bylo slyšet i francouzštinu, italštinu, japonštinu a pochopitelně řečtinu.

Skupina německých turistek si mě povšimla, a tak jsem se snažil svou mizernou němčinou vysvětlit, jak úžasný to byl pocit, když jsem vystoupil až tam, nahoru.

Německé turistky vedl najatý průvodce, který mluvil skvěle německy, ačkoliv nevím, proč jsem si myslel, že Němcem není. Ale na tom teď nezáleželo. Tento muž stáří okolo čtyřicítky, byl opravdový frajer, což se projevovalo zejména na jeho oblečení a také chování. Jistě byl na Olympu nesčetněkrát, neboť si počínal sebevědomě, v ruce svíral horskou vyhlazenou hůlčičku s mnoha trofejnými štítky. Na rukou měl zářivé bílé rukavičky a na hlavě zelený klobouček s bílými péry. Jsem kohout, řekl a zkrátil ruce na prsou a bílými rukavicemi třepetal jako kohout křídly.

Snažil jsem se konverzovat s německými turistkami, ale moje krátké dva kurzy němčiny nepřinášely valný úspěch. Na terasu chaty se vkrádal chlad. Lidíckové mizeli v útrobách hotýlku a já se také odebral dovnitř a usadil se na konec jedné lavice.

Zatímco venku se teplota vzduchu rychle blížila k nule a noc dávala tušit, že bude mrazivá, uvnitř to vonělo čajem, bylinkami, svařeným vínem, ale zejména chutnými pokrmy. Byl to zkrátka čas večeře. Zatímco já byl nasycen a v ruce svíral hrnek s čajem, kolem mne se začínalo hodovat. Nestačil jsem se divit, kdeže se zde objevilo tolik personálu a všichni hbitě roznášeli pokrmy a džbány s vínem. Usoudil jsem, že v menších domcích kolem hotýlku

bydlí celá řada rodinných příslušníků, kteří v čase návalu hostů přispěchají na pomoc.

Snad sto hostů dnes přebývalo v tomto horském stavení a všichni se posilňovali na zítřek, na zítřejší výstup na horu.

Nečekaně ke mně přistoupil průvodce německých turistek a pozval mě mezi ně. Rád jsem si přisedl, neboť jsem neměl co dělat a bylo nutno vyčkat času, kdy mně bude vykázáno jakési lože, kde spočinu. Ale do té chvíle bylo zřejmě s tím, jak hosté začali pojídat svá jídla. A porce byly obrovské za jistě obrovské peníze, jak už to bývá ve výškách, kam nevede lanovka, kam pouze poníci na svých hřbetech musí vynést veškeré potraviny a tekutiny.

Po chvíli obsluha postavila přede mně obrovskou porci jídla. Krása na pohled, vůně koření a masa, až se sliny sbíhaly. Jenže já se nacpal konzervami a chlebem a znovu, jako v životě nesčetněkrát, jsem zalitoval své ukvapenosti.

Mnoho úsilí mě stálo vysvětlit, že musím odmítnout německou pohostinnost, ne z ostychu, či nějaké povýšenosti, ale z holého faktu, že jsem už najezený, a to k prasknutí. Nechápatě vrtěl vedoucí hlavou, ale když viděl, že neústupně trvám na svém, kývl na malého, asi pětiletého řeckého kluka, který se zde povaloval nebo okouněl, a ten chopil talíř a pustil se do jídla. Místo jídla mně byla přisunuta sklenice na stopce a nalito víno. Chutné lehké růžové víno. Tak to ano, můžu, přikyvoval jsem náruživě, abych naznačil, že to je

zkrátka jiná.

A tak jsem se stal členem německého kolektivu, s kterým jsem sdílel stůl a nepočítané množství džbánek kvalitního růžového řeckého vína. To byla oslava mého výstupu na Olymp! Víno hrálo, rozjasňovalo a mně se rozvázal jazyk. Kupodivu jsem začal mluvit německy. Bůh ví, jak se mohly z mé paměti vynořovat všechna ta dávno zapomenutá slovíčka a fráze, ale šlo to stále lehčeji a stále lépe.

Moje dvě sousedky si se mnou čile povídaly a já byl pro ně hostem poměrně exotickým. Nevyprávěl jsem už o cestě na Olymp, ale o svém malování, co dělám, čím se zabývá, kde žiji a podobně. Bylo mi blaze, nic mě netrápilo, neboť takové množství dobrého vínečka dokáže člověka zbavit všech starostí, všech chmur. Dokonce se mi podařilo i zažertovat. Ovšem nejpovedenější žert se mi podařil poté, kdy vedoucí výpravy, onen muž v bílých rukavicích, oznámil, že ne pro všechna dámy se podařilo zajistit v chatě nocleh.

Na chvíli jsem odešel na terasu, a když jsem se vrátil, sebevědomě jsem prohlásil, že jsem zaplatil za jednu Němku nocleh a že bude spát vedle mě. Bylo z toho pozdvižení a překvapení a turistky se začaly chichotat a dohadovat se, je-li to pravda, až zakročil šéf výpravy: „Ne, já jsem zde coby kohout a slepice budou spát se mnou!“

Čas ubíhal, mnohé džbánky byly plné přineseny a prázdné odneseny... Nadešla 22. hodina. Hoteliér oznámil, že je zde zvykem a nepsaným zákonem, že po této hodině se jde spát, neboť mnozí vstávají časně a vychází na svou pout hned po rozednění. Zkrátka, končíme. Kupodivu se všichni ukázněně rozcházeli a také mně bylo ukázáno místo, kde budu spát.

Vedlejší velká místnost sousedící s lokálem byla lemována lavicemi a polovina místnosti byla ve výši asi dvou metrů přepažena palandou, takže se po schůdcích krácelo k jakémusi letišti, které bylo podél celé místnosti. Tam bylo srovnáno na dvanáct dek vedle sebe. Ta moje byla pátá. Teprve nyní mi došlo, že budu pochopitelně po tak velkém konzumaci vína v noci kráčet do „oné místnosti“. A protože se znám, vytušil jsem, že dnešní noc výjimkou nebude. Co dělat? Zkoumal jsem prostor,

zkoumal jsem délku zábradlí a počet schodů, to abych se mohl v noci orientovat.

Nocležníci se ukládali kolem mne a já si pod hlavu kladl věci nejcenější. Kolem mne se ukládali samí obrovití a zarostlí chlapi, jako bych byl uprostřed deseti loupežníků.

Jen tam v koutě se k sobě tiskli milenci z Polska. Ostatně, jezdíte-li po horách, nocujete-li v hromadných noclehárnách, pak jistě víte, jak to chodí. Moc velké ohledy se na spolunocležníky neberou.

Sledoval jsem události kolem svého lože a moje pocity byly stále děsivější. Co přichází, to zarostlý chlap, přesný prototyp lapky, loupežníka či hrdlořeza. Ještě jednou jsem se posadil a pohlédl dolů do místnosti. Právě přišel hoteliér zhasnout světlo, a na podlahu se uvelebil jeho obrovský bernardýn. Zcela napříč chodbičky, kterou bylo třeba v noci projít! Hoteliér se rozhlížel a zřejmě si uvědomil, že vzduch je nasycený lidským pachem a potem, a tak vystoupil po schůdcích a otevřel malé okýnko. Pak to cvaklo, a byla tma. Naprostá tma. Nikde nouzové světýlko, zkrátka tma, která by se dala krájet.

„Fernandel“ odkráčel a já se „modlil“, aby s ním odešel i jeho pes. Ale to jsem nezaregistroval, neboť ke slavníku mého „loupežníka“ přišel chlap a začal s mým sousedem vést dialog. Brebentění nebralo konce. Rozhovor byl vášnivý, místy přecházel v tajemný šepot, zkrátka měl jsem pocit, že ti dva se na něčem domlouvají.

Jak já jsem ležel, byl jsem ve dvojím ohni. Tak rád bych usnul, ale na druhé straně jsem se usnout bál. A tak se moje pozornost soustředila na mé vlastní tělo. Zdálo se mi, že můj močový měchýř bude velice záhy potřeby vyprázdnit. Prosil jsem svůj organismus, ať se tentokrát překoná a já se probudím až za svítání! A tak jsem si vybavoval, kdeže je ta místnost, tam venku na opačné straně, než je vstup do chaty. A tak jsem si počítal vzdálenosti a směr, jako bych byl orientační závodník. Asi sedm kroků podél zábradlí, pak po schodech dolů, kolem lavic, na nichž leží Japonky,

pak dveřmi do lokálu... držet se stále vpravo a za dalšími dveřmi nahmatat dveře, které vedou na terasu.

Nezodpovězené otázky se jen rojily a vířily mou hlavou a bylo s podivem, že jsem asi kolem půlnoci usnul.

Probudilo mně děsivé chrápání hned několika chlapů-loupežníků. Místnost naplňoval takový hluk a rámus vycházející z těch hrdel, že by dozajista stálo za to tento zvukový efekt zaznamenat na magnetonovou pásku. Jenže já měl zcela jiné starosti. Já musel z teploučkého lože ven. V místnosti se nic nepohnulo. Posadil jsem se. I Poláci už se dosyta naškádli a polaskali a já jen v tričku a trenýrkách se obezřetně sunul podél zábradlí. Kupodivu ani schody příliš nezavrzaly a ani bernardýn už neležel napříč chodby. Zřejmě odešel se svým pánem. Ulevilo se mi. Vešel jsem po paměti do lokálu a po menším hmatání našel poslední dveře a stanul jsem u venkovních. Můj orientační smysl mě nezklamal. Jistě, říkal jsem si, záchody hledat nebudeš... a tak jsem otevřel pevně oplechované dveře.

Nemohu pochopit, jak mohou tak těžké a plechové dveře tak mocně zavrzat. Nocí se ozvalo zaskřípání a já byl mezi veřeji. Prudký závan studeného a čistého horského vzduchu mě ovanul a já šťastně vydechl. V tomtéž okamžiku mé štěstí vzalo za své, neboť se budovou ozvalo děsivé, hluboké baf, baf. Bernardýn! Ochránce hotelu šel bránit stavení a zahnat nočního vetřelce!

Krve by se ve mně nedořežal! Nemám

nic proti čtyřnohým přátelům člověka, ba naopak se mně líbí, zejména ve stadiu štěňátek, ale psi moji náklonnost tak nějak nedoceňují. Dokonce bych mohl říci, že se otřesu hrůzou, když na mě nenávisťně vrčí, nebo se ke mně či za mnou ženou s vyceněnými zuby. Zkrátka mě „neberou“. Tento druh živočišné říše, tato čeled' – šelmy psovitě – mě nemilují...

Říká se, že psi cítí či vnímají nějakým svým smyslem, že člověk pojídal jejich maso. Ale já nemohu za to, že to na venkově, v mé rodné obci, bylo dost běžné, zejména v časech války, ale občas samozřejmě i později. A nemohu za to, že to lidé dovedli velice chutně i připravit, až se člověk olizoval.

Nicméně si myslím, že tato moje úvaha zabředla do oblasti pověr.

V té chvíli, kdy se moje tělo ocitlo mezi dveřmi a za mými se ozvalo zlověstné zabafání, jsem skutečně zpanikařil. Uvědomil jsem si, že není čas chlácholit obrovské zvíře, které mne dozajista vidí a těžko rozpozná, jdu-li ven, nebo dovnitř, zatímco já ve tmě nevidím nic. A pak, ten bernardýn byl tak obrovský a jeho tlama tak veliká, že jsem neměl absolutně čas na vyjednávání či vysvětlování.

Rychle, reflexivně jsem zavřel dveře... Jen to tiše klaplo, psi bafání ustalo, ale cítil jsem, že to padesátikilové zvíře stojí u mne a že jen ty dveře nás oddělují. Zvíře bylo spokojeno. Vetřelec vyhnán. Hmatal jsem po klice, ale klika tam zvenku nebyla! Stál jsem nahý venku před hotýlkem a měl jsem pocit, že tam z veliké dálky, až tam od Olympu, slyším výsměšný chechot...

Uvědomil jsem si, že jsem zajatcem Olympu, rukojmím olympských bohů. Přece jen mě stihl trest. Ano, vím, že všechno se platí... A tak jsem vzhlédl k obloze, která byla poseta hvězdami tak jasnými, že jsem si takové noční nebe ani nedovedl představit! Stál jsem tak vysoko a tak daleko od lidí, že kolem mne byla jen a jen tma a ni náznak civilizace. Úžasné, úžasné, neslo se mou bytostí a já v té chvíli nevnímá chlad, který mě obklopoval. I velebil jsem bohy za to, že toto přenádherné divadlo mohu vidět, že jsem zde a mohu vidět to, co bude v mé mysli uloženo do konce života.

Obloha byla naprosto černá a jen hvězdný baldachýn tvořil nebeskou klenbu, a bylo ticho a vůkol byl mír a chladivá čistota. Stál jsem zde jako člověk žasnoucí, ale zároveň jako člověk chladnoucí.

Pud sebezáchovy začal pracovat a začal třídit myšlenky a hledat varianty pro mou situaci. Co mohu dělat, kladl jsem si otázku v tom úzkostném chladu. Obešel jsem budovu a hledal otevřené okno. Všude byly mříže. Ale i kdyby nebyly, nemohl jsem vniknout jen tak do pokoje a vstoupit k něčí posteli. Zabušit na dveře? Nepřipadalo v úvahu. Bernardýn by vzbudil celý dům. A obíhat tři hodiny budovu, abych se zahřál? Zřejmě bych se nachladil!

Ostrý chlad a čistý vzduch působil, že moje mysl pracovala k vyřešení mé krizové situace. V tom tichu mě zaujal zvuk. Ano, je to okno, co hoteliér otevřel, aby velká, naše velká místnost větrala. Jenže bylo to vysoko. Věděl jsem, že nemám jinou volbu, než se k oknu

dostat. Hned za rohem stavení bylo mnoho beden od piva a limonád. Začal jsem stavět pyramidu s vírou, že ji dokážu postavit až k oknu.

Stavba byla nesmírně vratká. Nastalo hledání provázků a drátů. Svazoval jsem bedny k sobě, až konečně všechno drželo jakžtakž dohromady. Opatrně, zkrhlý a promrzlý, jsem vystoupil k okýnku asi padesát na padesát centimetrů velkém a vsoukal jsem se jako had do místnosti. Naprosto tiše a nehlučně.

Byl to odvážný, cirkusácký kousek. Po-nořil jsem se do páchnoucího vzduchu a neslyšně vklouzl pod dvou deku...

Bohové byli ke mně přece jen milosrdní. Aspoň vím, jak se pro příště mám zachovat. Příště, až znovu půjdu na Olymp.

Šťastně jsem se dostal dolů z hory k lidem. Oslava na počest mého příchodu z Olympu se nekonala... Ale mně to nevadilo. Byl to můj výstup, byla to moje cesta. Odnesl jsem si silné dojmy a vzpomínky, které jsou uloženy hluboko ve mně. Ta cesta se všemi peripetie-mi se stala mým majetkem. Dnes vím, jaké to je odvážit se, dnes vím, že když člověk podnikne něco sám, nemusí být sám. Dnes vím, že velké zážitky, velké chvíle se mají sdílet s druhými lidmi. Proto jsem se rozhodl svou cestu na horu vylíčit.

Snad to nebude znít příliš pateticky, když vás všechny vybídnu: Jděte za svým cílem, vystupte na svou vysokou horu!

OBEC HORNÍ BOJANOVICE

jihomoravský kraj

Kulturní dům v obci Horní Bojanovice byl vystavěn v letech 1961–1965 v akci Z. Stropy sálu a pódia byly obloženy deskami z materiálu zvaného „Hobra“, který do sebe celou dobu nasával kouř z topení tuhými palivy, cigaretový kouř atd. Tyto pachy postupně vypouštěl zpět a v sále nebylo možné pořádně vyvětrat. V sále KD pořádáme spolkové a kulturní akce, při kterých často vystupují místní děti a děti z MŠ, tak jsme hlavně pro ně chtěli zlep-

šit podmínky v těchto prostorách. Obklad z „Hobry“ byl vyměněn za sádrokarton. Zadní zeď byla obložena materiálem, který snížil akustický hluk v sále a přilehlých prostorách. Do stropu byly umístěny dvě klimatizační jednotky, kvůli zajištění komfortní teploty. Bylo namontováno nové osvětlení jak sálu, tak pódia. Vše bylo zakončeno vymalováním. Sádrokartonářské práce byly v ceně 315.321 Kč, klimatizace stály 386.910 Kč, svítidla včetně elektromontážních prací 156.254 Kč, instalatérské práce 21.442 Kč a malování 33.570 Kč. Práce provedly místní firmy, případně firmy z okolí, se kterými dlouhodobě spolupracujeme.

Díky dotaci z Jihomoravského kraje – 275.000 Kč jsme si mohli dovolit takovou nákladnou akci. Z našeho rozpočtu jsme ještě zaplatili 661.334 Kč.

Den seniorů

Vážení spoluobčané, rádi bychom vás opět pozvali na tradiční setkání seniorů. **Akce proběhne**

v sobotu 24. 5. 2025

od 16:00 v sále Kulturního domu.

Prosíme o nahlášení zájemců v kanceláři paní účetní na obecním úřadě, nejpozději do 30.4.2025, z důvodu zajištění občerstvení.

Upozorňujeme občany, že na obecním úřadu jsou k vyzvednutí tašky na plechovky a kov. Děkujeme, že třídíte.

Pálení klestí, rostlinných zbytků

Na biologický materiál ze zahrad se pohlíží jako na odpad, který nelze spalovat, ale je nutno s ním nakládat skutečně jako s odpadem. Podle nové úpravy již není možné, aby jakékoli osoby pálili jakýkoliv biologický odpad ze zahrad za účelem jeho odstranění. Zahrádkáři můžou nałożyć s tímto materiálem jinými způsoby, kdy nejvhodnější je maximum materiálů zkompostovat, popř. je odkládat do biopopelnic, spec. kontejnerů atp. dle příslušné odpadové vyhlášky konkrétní obce.

Konec spalování se týká pouze rozdělávání ohně za účelem odstranění bioodpadu, netýká se případů, kdy je oheň rozděláván v případě pro přípravu pokrmů nebo třeba „pálení čarodějnic“ popř. jinou rekreační činností. V tomto případě je na ohništi dovoleno pouze spalování suchého dřeva případně jiného vhodného paliva. Na listí ani trávě se opravdu špekáčky nebo jiné pokrmy připravovat skutečně nedají!

Nově tedy ZOO ukládá, že -

§ 16 odst. 4

„V otevřeném ohništi lze spálit jen suché rostlinné materiály, které nejsou znečištěné nebo jinak kontaminované cizorodými chemickými látkami.“

§ 23 odst. 1b a 2b)

„Za přestupek lze uložit pokutu do výše 50 000 Kč.“

Nové znění § 16 odst. 5

„Obec může obecně závaznou vyhláškou stanovit podmínky pro spalování suchých rostlinných materiálů v otevřeném ohništi, při kterém nedochází k nakládání s odpady ve smyslu zákona o odpadech“

Takže z výše uvedených odstavců je doporučeno biologický materiál kompostovat nebo odkládat do biopopelnic.

Kompostéry zavedeny nemáme a pravděpodobně ani hromadně nakupovat nebudeme. Ano, nedávno se zjišťoval zájem, že bychom pořídili z dotačního titulu. Zájem však nebyl nikterak velký a navíc mezitím stát snížil dotace na kompostéry z 85 % na 55 %, takže jsme celou věc prozatím odložili.

Odkládání materiálu do biopopelnic zní velice krásně, ale toto pohodlí se musí zaplatit. Takže až budeme svorně v dalším roce nadávat na zvyšování poplatků za odpady, tak vzpomeňme na jednu z příčin. Svoz bioodpadu! Smutný na tom celém je fakt, že se drazze zbavujeme materiálu, který bychom měli vrátit do půdy. A další obnos peněz jde na nákup umělých hnojiv, abychom do půdy dostali alespoň nějaké živiny.

Se svozem BIA se váže ještě jedno upozornění:

Začala nám sezóna svozu bioodpadu, který je svážen od rodinných domů a z veřejných kontejnerů.

Abychom udrželi kvalitu kompostu na co nejvyšší úrovni, je zapotřebí, aby svážený bioodpad, byl opravdu čistý. Poslední svozy nám ukazují, že je zapotřebí opět občanům připomenout, že svážené nádoby jsou pouze na bioodpad a ne na komunál. Jako největší problém vidíme volně přístupné kontejnery, které si občané pletou s kontejnerem na komunál.

Naši zaměstnanci dostali nařízeno, že pokud bude bioodpad znehodnocen komunálním odpadem, nádoba nebude vyvezena a vývoz bude řešen spolu s komunálním odpadem.

Dovolím si připojit fotku ze skládky klesťů za hřištěm. Pokud takto budeme chtít pokračovat, tak bude celý svoz BIO odpadu zrušen!!!

CERTIFIKÁT

ENVIRONMENTÁLNÍHO VYÚČTOVÁNÍ

Obec Horní Bojanovice

IČ: 00283169

ZA ROK 2024 BYLO ZPRACOVÁNO **3 996 kg**
ELEKTROZAŘÍZENÍ A TÍM USPOŘENO:

ELEKTRICKÉ ENERGIE

28,19 MWh

PRIMÁRNÍCH SUROVIN

2,78 t

VODY**

205,48 m3

ROPY*

2 482,62 l

SO₂ EKV. = OKYSELOVÁNÍ
PROSTŘEDÍ

232,54 kg

CO₂ EKV. = SNÍŽENÍ PRODUKCE
SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ

15,93 t

* Úspora takového množství ropy se rovná spotřebě stejného množství potřebného k ujetí **36 495 km** v běžném osobním automobilu

** Úspora takového množství vody se rovná stejnému množství, které je spotřebováno při **2 759** cyklech sprchování.

NEZÁVISLÉ ENERGETICKÉ PORADENSTVÍ PRO VÁS!

Místní akční skupina HUSTOPEČSKO, z.s. je nezisková organizace, pod záštitou obcí na Hustopečsku, která poskytuje odborné a **zcela nezávislé** poradenství v oblasti energetických úspor a energetiky. Naším cílem je pomoci občanům, obcím i místním spolkům s úsporami energie a efektivním využíváním dotačních programů – **bez skrytých zájmů a bez propojení s dodavateli.**

Co vám nabízíme?

- ✓ **Nezávislé a objektivní poradenství** – nejsme vázáni na žádného dodavatele.
- ✓ **Komplexní poradenství šité na míru** – neprodáváme produkty, hledáme pro vás nejlepší řešení.
- ✓ **Pomoc s vyřízením dotací** – provedeme vás celým procesem od A do Z.
- ✓ **Ochranu před nekalými praktikami** – upozorňujeme na rizika neseriózních nabídek.

Pozor na nekalé praktiky!

Ze zkušeností z minulosti víme, že na trhu působí společnosti, které:

- ✗ Nabízí nekompletní řešení, která vás mohou stát více, než získáte.
- ✗ Zmizí z trhu nebo zkrachují, čímž vám zanechají nefunkční instalace.
- ✗ Využívají zavádějící smlouvy a neférové podmínky.

Neplatte zbytečně a nenechte se napálit! Obratě se na nás a my vám pomůžeme najít správné řešení, které vám přinese skutečné úspory a jistotu do budoucna.

KONTAKTUJTE NÁS A MY VÁS NAVŠTÍVÍME

Ing. Michal Zich – Energetický koordinátor MAS Hustopečsko

774 113 357

ZichM@seznam.cz

Jakub Novák – Energetický koordinátor MAS Hustopečsko

778 442 638

novas2100@gmail.com

Ing. Veronika Mikulicová – Energetická koordinátorka MAS Hustopečsko

774 364 013

veronika.mikulicova@email.cz

S námi máte jistotu odborného a nezávislého poradenství!
Společně za lepší energetickou budoucnost!

Bližší informace najdete na webu:
www.mashustopecko.cz/energetika/nzu/

NOVÁ ZELENÁ ÚSPORÁM 2025

Využijte dotace na úsporné bydlení!

Chcete ušetřit na energiích a získat zálohové financování na rekonstrukci domu?
Využijte podporu z programu **Nová zelená úsporám 2025!**

Kdo může žádat?

✅ Majitelé rodinných domů či bytových jednotek ✅ Nízkopříjmové domácnosti, senioři, osoby s invalidním důchodem ✅ Ti, kdo pobírají příspěvek na bydlení či přídavek na dítě

Na co lze získat dotaci?

- 🏠 **Zateplení** – snížení nákladů na vytápění
- ⚡ **Fotovoltaika** – výroba vlastní elektřiny
- 🔥 **Výměna kotlů a tepelných čerpadel** – efektivnější a ekologičtější topení
- 💨 **Rekuperace a větrání** – lepší kvalita vzduchu v domácnosti
- 🌿 **Zelené střechy, využití dešťové vody** – šetrná řešení pro váš domov

Speciální podpora

- ✳️ **Oprav dům po babičce** – dotace až 1 000 000 Kč na komplexní rekonstrukci staršího domu.
- ✳️ **Nová zelená úsporám Light** – jednoduchá podpora pro nízkopříjmové domácnosti do výše 250 000,- Kč.
- ✳️ **Bonusy** – vyšší dotace pro určité regiony a kombinace opatření.

Jak na to?

Konzultace s odborníky – pomůžeme vám s výběrem vhodného opatření, viz. kontakty na první straně.

Podání žádosti – snadný online proces.

Realizace projektu – čerpání zálohové dotace na váš účet.

Vyúčtování projektu – pomoc při závěrečném vyúčtování po realizaci projektu.

Více informací a podání žádosti:
www.novazelenausporam.cz

Nečekejte a získejte dotaci na úsporné bydlení ještě dnes!

Na zdraví!!!